

РЕШЕНИЕ

№ 3905

гр. София, 14.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4195** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от „И. Т.“ Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от И. Г. З., в качеството на управител срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221417008034-031-001 от 19.09.2018 г., издаден от Руска Р. Б. – орган, възложил ревизията Е. М. И. - Г. - ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден по реда на чл.156 ДОПК, ал.4 от директора на Дирекция „ОДОП“ - С..

Жалбата е подадена в законоустановения срок и отговаря на изискванията на чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Жалбоподателят излага съображения, че при издаването на РА, ревизиращите са допуснали съществени процесуални нарушения, като не са събрали, обсъдили и приложил всички относими към ревизионното производство доказателства, поради което са достигнали до неверни правни изводи, а оттам и до незаконосъобразност и неправилност на издадения РА. Счита, че е налице противоречие с материалноправните разпоредби предвид липсата на доставка по смисъла на чл.6 ЗДДС, липсата на данъчно събитие изобщо, което води до липса на каквото и да било основание за начисляване на ДДС. Излага твърдения за фиктивни сделки с МПС от страна на другия управител на дружеството Я. З. с К Корекшън Е., които са нищожни и не следва да се облагат с данък по ЗДДС. Моли РА да бъде отменен като незаконосъобразен.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представения в с.з. списък по чл.80 ГПК.

Ответникът - директор на Дирекция „ОДОП“ – С., чрез процесуалния си представител – юрк. М., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че в хода на производството не са събрани доказателства, които да оборят извършените констатации. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в рамките на срока за съдебно обжалване на РА от надлежна страна, поради което се явява процесуално допустима.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221417008034-020-001 от 20.11.2017 г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на Руска Р. Б., съгласно Заповед № РД84-22009/13.11.2017г. (служебно известна на съда), изменена със ЗВР №№ Р-22221417008034-020-002/24.01.2018г., № Р-22221417008034-020-003/26.02.2018г. № Р- 22221417008034-020-004/13.03..2018г. издадени от Руска Р. Б. - началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „И. Т.“ Е., ЕИК[ЕИК], в качеството на правоприемник на [фирма], ЕИК[ЕИК], за установяване на задължения по ЗДДС за периода от 01.09.2017 г. до 30.09.2017 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221417008034-092-001 от 02.07.2019 г., като в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и срещу издадения РД е постъпило писмено възражение от ревизираното лице.

Ревизията приключва с РА № Р-22221417008034-092-001 от 19.09.2019 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от Руска Р. Б. – орган, възложил ревизията Е. М. И. - Г. - ръководител на ревизията. РА е връчен по на представител на дружеството на 04.10.2018г.

С ревизионния акт е на ревизираното дружество са установени задължения за данъчен период м.09.2017 г. по ЗДДС в размер на 93 495,80 лв. и лихви в размер на 8701,00 лв., при деклариран от задълженото лице ДДС за внасяне в размер на 3 791,90 лв. Корекцията на декларираните резултати се дължи на начислен в хода на ревизията ДДС по фактури, издадени от [фирма] както следва:

- Фактура № 80...1 от 26.09.2017 г. с предмет продажба на МПС М. СЛС, рег. [рег.номер на МПС] ,с рама WMX1973771A002870, издадена на Я. И. З. на стойност в размер на 37 500,00 лв. и ДДС в размер на 7 500,00 лв.;
- Фактура № 80...2 от 2 от 26.09.2017 г., издадена на [фирма] с начислен ДДС в размер на 206 000,00 лева и ДДС в размер на 41 200,00 лв. Предметът на сделката са МПС по опис.

Установено е в хода на ревизията, че основната дейност на задълженото лице основната дейност на дружеството е транспортни услуги, спедиционни и превозни сделки, отдаване под наем на транспортни средства, във връзка с което [фирма] е декларирано извършени продажби на МПС –та към [фирма].

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на процесното дружество са връчени Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице ИПДПОЗЛ/ № Р-22221417008034-040-001/27.11.2017г., № Р-22221417008034-040-002/23.01.2018г. и № Р-№ Р-22221417008034-040-003/23.02.2018г., с което са изискани счетоводни документи за ревизирания период 01.09.2017 г. - 30.09.2017 г.; цитираните фактури, издадени на Я. З. и на [фирма] и други доказателства, свързани с осъществяваната дейност. Изискани са обяснения относно предмета на дейност, обектите от които се осъществява дейността и други обстоятелства. С обяснителна записка от И. З. в отговор на връченото ИПДПОЗЛ е дадено обяснение, че за издадените фактури на 26.09.2017 г. е узнал не от съставителя им – Я. З., а чрез получена пратка от Е. с подател [фирма]. Опис към фактура № 80...2 от 26.09.2017 г. с предмет „МПС по опис“ не е получил. Подписалият обясненията И. З. е заявил, че в качеството му на управител не е сключвал договори и анекси във връзка с предмета, посочен във фактури № 80..1 от 26.09.2017 г. и № 80...2 от 26.09.2017 г. В обяснителната записка е застъпена тезата, че считано от 26.09.2017 г. единствен управител на [фирма] е И. З., като се позовава на решение на едноличния собственик. Като цяло обяснителната записка съдържа защитна теза, изразяваща се в оспорване на представителната власт на управителя Я. З. – да представлява дружеството и по специално – по отношение на сделките, документирани със спорните фактури - № 80...1 от 26.09.2017 г., издадена от [фирма] на Я. З. и № 80...2 от 26.09.2017 г. Изложени са правни аргументи, основани на разпоредби на ТЗ и ЗЗД.

Във връзка с първото връчено ИПДПОЗЛ от 27.11.2017 г. управителят И. З. е заявил, че документите на дружеството за процесния период /преди вписване на обстоятелствата от 30.11.2017 г. - заличаване на Я. З. като управител и смяна на адреса на адреса за кореспонденция/, се намират на стария адрес за кореспонденция – [населено място], [жк], ул. 5007-ма, № 5.

От органите по приходите е извършено посещение на посочения адрес, документирано с протокол № 1226774 от 23.01.2018 г., с който е констатирано, че на адреса се намират производствени бази на [фирма] и [фирма], но не са открити оригинали или копия на първични счетоводни документи, банкови извлечения и регистрационни талони на МПС-та. Протоколът е подписан и съставен в присъствието на Я. З. и е подписан от същия.

В отговор на връченото до дружеството второ ИПДПОЗЛ от 23.01.2018 г. не са представени доказателства.

С цел да се докаже прехвърлянето на собствеността и плащането на моторните превозни средства, предмет на фактура № 80...2 от 26.09.2017 г., издадена от „И. Т.“ на [фирма] е извършена насрещна проверка на последното. В хода на същата е изготвено ИПДПОЗЛ от 20.12.2017 г. с което е изискана цитираната фактура, доказателства за плащане, договори, и всички други документи, удостоверяващи наличието на търговска кореспонденция с [фирма] за периода 01.09.2017 г. – 30.09.2017 г. Изискани са и доказателства за счетоводно отразяване на покупките, както и обяснения относно предмета на фактурата, дата и място на предаване, лица, участващи в изпълнението, място на придобитите активи, използването им в икономическата дейност. В отговор с опис с вх. № 53-00-98 от 10.01.2018 г. са представени фактура № 80...2 от 26.09.2017 г. ведно със съпътстващите я доказателства – опис на автомобилите, предмет на сделката и договори с [фирма].

Представено е платежно нареждане за сума в размер на 41 200,00 от 12.10.2017 г. Представена е и адвокатска покана за предаване на активите по фактура № 80...2 от 26.09.2017 г. В писмените обяснения дружеството заявява, че активите са закупени с цел използването им в стопанската дейност на дружеството. Закупените активи се намират в на адрес: [населено място], жк Гара Искър, ул. 5007-ма, № 5. Лицата, участвали в прехвърлянето на собствеността са Я. З. от страна на [фирма] и К. Х. от страна на „К КОРЕКШЪН“.

Изготвено е и последващо ИПДПОЗЛ от 28.02.2018 г. до „К КОРЕШКЪН“ с което са изискани талоните на превозните средства, доказателства за плащане. Представени са част от регистрационните талони на закупените 12 броя от закупените.

В хода на ревизията е изготвено Искане за извършване на действия от други контролни органи № Р-22221417008034-032-002 от 23.02.2018 г. – Столична дирекция на полицията – отдел Пътна полиция с искане за предоставяне на копия на регистрираните в СДВР Пътна полиция договори за покупко-продажба на МПС, фактури за произход, фактури за продажби и пълномощни на 20 броя МПС, индивидуализирани по марка, модел, регистрационен номер и рама в Искането.

В отговор с писмо с вх. № 53-00-98#4 от 20.03.2018 г. и № 53-00-98#5 от 20.03.2018 г. са представени 20 договора за покупко-продажба на моторните превозни средства, индивидуализирани с марка, модел и регистрационен номер и цена. Същите са идентични с МПС, посочени в искането. Договорите са със страни [фирма] – продавач и [фирма] – купувач /19 договора/ и [фирма] – продавач и Я. З. – купувач /с предмет М. , модел СЛС А., ДК № 1444 ТМ на стойност 45 000,00 лв./ Всички договори са нотариално заверени на 27.09.2017 г.

От страна на СДВР не са представени талоните на автомобилите, тъй като същите се намират при собствениците.

Въз основа на предприетите процесуални действия и събраните доказателства, органите по приходите приемат от фактическа и правна страна, че през м.09.2017 г., от страна на [фирма] за извършени продажби на МПС, документиран с фактури № 80...1 от 26.09.2017 г. и № 80...2 от 26.09.2017 г. Фактурите са издадени с начислен ДДС, но не са включени в дневниците за продажби.

Относно реалността на доставките по прехвърляне собствеността на МПС са налице нотариално заверени договори за покупко-продажба от 27.09.2017 г., което е в съответствие с разпоредбата на чл.144 от Закона за движение по пътищата. На основание чл.25, ал.2 от ЗДДС към датата на нотариалната заверка на договорите е възникнало данъчно събитие, респ. – задължение за начисляване на ДДС, във връзка с което са издадени спорните фактури.

Ревизиращите органи се позовават на обстоятелството, че съгласно вписванията в ТР към датата на данъчното събитие – 27.09.2017 г. дружеството [фирма] е било представлявано от управителите И. З. и Я. З. – заедно и поотделно. Процесните договори са подписани от Я. З. в качеството му на пълномощник на [фирма].

С оглед, така установената фактическа обстановка, на основание чл. 86, ал.1, вр. чл.82, ал.1 от ЗДДС и чл.124, ал.2 ЗДДС с РА по отношение на ревизираното лице е начислен ДДС в размер на 83 495, 80 лв. общо по издадените от [фирма] фактури № [ЕГН]/26.09.2017г. и № [ЕГН]/26.09.2017г., и лихви в размер на 8701,00 лв., при деклариран от задълженото лице ДДС за внасяне в размер на 3 791,90 лв.

РА е обжалван по административен ред с жалба вх.№ 53-06-7319 от 29.10.2018г. по описа на ТД на НАП, във връзка с Директора на Дирекция „ОДОП“ и потвърдил

мълчаливо оспорения РА.

В срока за обжалване ревизирия субект е подал жалба до АССГ, с вх. № 53-04-221/19.02.2019г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства.

Изготвена е ССЕ с оглед установяване на платежоспособността на „К КОРЕКШЪН“, респ. – възможността му да заплати закупените активи; както и за извършване на проверка в счетоводната му отчетност за проверка на обстоятелствата относно осчетоводяване на плащания, заприходяване на процесните МПС, отразени ли са разходи за гориво. По отношение на счетоводството на [фирма] е зададен въпрос дали активите са отписани като актив на дружеството.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу годен за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 6 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК (Изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията.

Процесният РА № Р-22220617008086-091-001/20.02.2019г. е издаден от компетентни органи – възложилият ревизията началник сектор Ревизии в ТД на НАП С. и Е. М. И. – Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията.

Спазена е предписаната от чл.120, ал.1, пр.1 ДОПК писмена форма по образца по чл.120, ал.3 ДОПК с реквизитите по чл.120, ал.1, пр.2, т.1–8 ДОПК, в т. ч. мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС с акцесорните им лихви по чл.175, ал.1 ДОПК и чл.1 ЗЛДТДПДВ и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди и в рекапитулация. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е постъпило писмено възражение срещу констатациите, отразени в РД.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

Установено е в хода на ревизията, че основната дейност на задълженото лице са транспортни услуги, спедиционни и превозни сделки, отдаване под наем на транспортни средства.

Предмет на оспорване пред настоящата инстанция е направената корекция на декларирания от дружеството данък за внасяне за данъчен период м. 09.2017г. г. в размер на 3 791,90 лв., като е установен данък за внасяне в размер на 93 495,80 лв. и са начислени лихви в размер на 8701,00 лв. Твърденията на жалбоподателя са за нереалност на извършените по тези две фактури сделки.

Корекцията на декларираните резултати се дължи на начислен в хода на ревизията ДДС по фактура № [ЕГН]/26.09.2017г. № [ЕГН]/26.09.2017г. с предмет продажба на МПС М. СЛС, рег. [рег.номер на МПС] ,с рама WMX1973771A002870, издадена на Я. И. З. на стойност в размер на 37 500,00 лв. и ДДС в размер на 7 500,00 лв. и фактура № № [ЕГН]/26.09.2017г., издадена на [фирма] с начислен ДДС в размер на 206 000,00 лева и ДДС в размер на 41 200,00 лв. Предметът на сделката са МПС по опис, подробно цитирани в РД.

Цитираните две фактури не са намерили отражение в Справката-декларация по чл.125 от ЗДДС в съответния данъчен период м.09.2017 г.

Доколкото фактура № [ЕГН]/26.09.2017г., издадена на Я. И. З. документираща сделка между свързани лица по смисъла на §1, т.3 от ДР на ДОПК, то на основание чл.27, ал.3, т.1 б.“б“ от ЗДДС, данъчната основа е пазарната цена. В тази връзка в хода на ревизията е изготвена експертиза, съгласно Акт за възлагане на експертиза № Р-22221417008034-01-001 от 13.03.2016 г. от инж. Е. К. – независим оценител, вписана в камарата на независимите оценители под № 300100 239/2009 г. Пазарната цена на автомобила, предмет на тази фактура - М. СЛС, рег. [рег.номер на МПС] , с рама WMX1973771A002870 е определена в размер на 261 479,00 лв. без ДДС, като ревизиращите органи определят размера на дължимия ДДС –52 295,80 лв.

Размерът на начисления ДДС, с които се извършва корекция на декларирания за м.09.2017 г. резултат е в общ размер на 93 495,80 лв. (по фактура № 80...1 от 26.09.2017 г. ДДС в размер на 52 295,80 лв. и по фактура № 80...2 от 26.09.2017 г. ДДС в размер на 41 200,00 лв.). Именно така определените задължения са предмет на настоящия спор.

Във връзка с направеното от жалбоподателят представителната власт на управителя Я. З. – да представлява дружеството и по специално – по отношение на сделките, документиращи именн с процесните № 80...1 от 26.09.2017 г., издадена от [фирма] на Я. З. и № 80...2 от 26.09.2017 г. , и след направена справка в ТР се установява, че едноличният собственик на И. Т. е И. 1991 с ЕИК[ЕИК], чиито собственици и управители са отново И. З. и Я. З. – видно от вписванията в Търговския регистър от датата на вписване на дружеството –23.04.2008 г. до 09.06.2020 г. На 22.04.2019 г. по партидата е вписан заповест в полза на Ю. З. за дружествените дялове, принадлежащи на И. З.. На 29.01.2010 г. е вписан заповест в полза на Специализирана прокуратура на дружествените дялове, принадлежащи на Я. З.. З. са вдигнати според вписванията на 16.04.2020 г. и 24.04.2020 г./

В ТР регистър по партидата на [фирма] е налице вписване от 30.11.2017 г., според което управител на дружеството е И. З. и е заличен като управител Я. З.. Вписването е във връзка с решение 226 от 30.11.2017 г. на СГС, ТО, VI-42 по т.д.2869/2017 г. Това съдебно решение е по повод жалба на И. З. срещу отказ за вписване на обстоятелства по заявление с вх. № 20170926180021/26.09.2017 г. Т.е. – доказва се датата на решението на едноличния собственик за заличаване на управителя.

В тази връзка в жалбата до АССГ жалбоподателя застъпва тезата за нищожност на процесните договори за прехвърляне на собствеността на 21 МПС като се излага излагат съображения за неспазване на законовата форма и

по-специално – оспорва се нотариалното удостоверяване на процесните сделки. Друг аргумент за нищожност е почерпен от разпоредбата на чл.26, ал.2 от ЗЗД, като се твърди, че процесните договори са привидни. Според оспорващите страни не са желали постигане на вещно-правен ефект, а единствената им цел е дружеството [фирма] чрез управителя си И. З. да не може да използва процесните МПС. В подкрепа на това твърдение с жалбата се представят фактури, известия за плащане и подробни справки, издадени от О. България на [фирма] в периода от 30.10.2017 г. до 30.11.2017 г., в които фигурират регистрационните номера на процесните МПС. В жалбата се твърди, че в този период продължават да се усвояват средства от страна на Я. З. за зареждане на МПС с гориво, при положение, че същите са прехвърлени към 26.09.2017 г.

В жалбата са изложени множество индикации за твърдяната фиктивност, като се сочат следните обстоятелства: [фирма] не е осчетоводявало разходи за гориво; същото не притежава лицензи за извършване на транспортна дейност /докато [фирма] разполага с такава/; поради това, че процесните МПС са свързани с осъществяваната дейност на [фирма], противоречащо на морала е отчуждаването им и с аргумент от чл.289 от ТЗ (Нов - ДВ, бр. 83 от 1996 г.) Упражняването на право въз основа на търговска сделка е недопустимо, ако се извършва само с намерение да се увреди другата страна; не са налице плащания по спорните фактури. Тази теза на жалбоподателя за симулативността на процесните сделки е заявена и в първото по делото заседание на 28.10.2019 г.

В тази връзка в хода на съдебното дирене по искане на оспорващия е приета ССЧЕ за установяване на платежоспособността на „К КОРЕКШЪН“, респ. – възможността му да заплати закупените активи; както и за извършване на проверка в счетоводната му отчетност за проверка на обстоятелствата относно осчетоводяване на плащания, заприхождаване на процесните МПС, отразени ли са разходи за гориво. По отношение на счетоводството на [фирма] е зададен въпрос дали активите са отписани като актив на дружеството.

В отговор на задачите, вещото лице дава заключение /прието в съдебно заседание на 24.02.2020 г. и неоспорено от страните по делото/, въз основа на счетоводни записвания при [фирма], съгласно които дружеството не разполага с достатъчно парични средства за заплащане на цената по сделките; налице са счетоводни записи за заприхождаване на 14 бр. от процесните МПС на обща стойност в размер на 203 333,33 лева; [фирма] няма отчитани разходи за гориво на автомобилите; МПС не са отписани от данъчния амортизационен план на [фирма];

Във връзка с твърдяната привидност на процесните сделки от страна на оспорващия в съдебно заседание са представени, доказателства – нотариални покани, с които всъщност цели доказване на направени изявления на управителя И. З. във връзка с оспорване на представителната власт на другия управител Я. З..

При анализ на нотариална покана до [фирма] от 18.10.2017 г. с приложени протоколи от проведени извънредни заседания на собствениците на [фирма],

[фирма] и [фирма], връчена по реда чл.47, ал.2 от ГПК, се установява, че описаната фактическа обстановка в „забележката“ за връчване указва на неспазване на реда на връчване, указан в чл. 47, ал. 1 от ГПК, съгласно която „невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения по делото адрес се констатира най-малко с три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден“. В забележката е описано едно единствено посещение на 24.10.2017 г. Разпоредбата на чл.47, ал.1 от ГПК изисква търсене на ответника в рамките на един месец, а в случая поканата е приета на 18.10.2017 г., а на 08.11.2017 г.е отбелязано връчване по реда на чл.47, ал. от ГПК, което красноречиво сочи на неспазване на срока по чл.47, ал.1 от ГПК.

Същевременно в текста на нотариалната покана, както и на приложенията към нея се твърди, че в случая са налице сделки, сключени без представителна власт на молителите [фирма], [фирма] и [фирма], като се указва, че при непредоставяне на изисканите документи от страна на купувача [фирма], последицата ще бъде „предприемане на действия по уведомяване на компетентните органи“.

В случая компетентен орган да разгледа действия по сключване на сделки без представителна власт е съдът чрез предявяване на иск по чл.40 от ЗЗД, каквото действие не е предприето от страна на „увреденото лице“ – [фирма] по изрично заявяване процесуалния представител на жалбоподателя в първото по делото заседание на 28.10.2019 г.

В контекста на изложеното, следва да се прецени и молбата по чл.192 от ГПК за представяне на изисканите с нотариалната покана /„връчена“ на 08.11.2017 г./ от [фирма], т.е – едва в съдебно заседание на 28.10.2019г. – когато е направено доказателственото искане, респ. в съдебно заседание на 24.02.2020 г. /когато се представени молбите по чл.192 от ГПК/, жалбоподателят се „опитва“ да се снабди с документите, изискани с нотариалната покана от 18.10.2017 г. В периода от 18.10.2017 г. до момента на доказателственото искане 28.10.2019 г. /близо две години/ не са предприети действия за атакуване на разпоредителните сделки по спорните фактури, за които се твърди, че са без представителна власт от името на [фирма], за което са настъпили правните последици /регистрация на продадените МПС в КАТ на името на собственика [фирма]. Същевременно обаче, относно данъчно правните последици – тези разпоредителни сделки без представителна власт се атакуват за първи път по повод оспорване на РА, с които са вменени съответните задължения.

Аналогични са съображенията на съда и относно представените нотариална покана до Я. И. 3. от 18.10.2017 г. /връчена на 02.01.2018 г./ и молбата по чл.192 от ГПК до Я. И. 3..

Следователно и с оглед изложеното по-горе, спорът в случая е дали по фактурите, издадени от [фирма] /№ 80...1 от 26.07.2017 г. на Я. 3. с предмет „М. СЛС А.“ и № 80...2 от 26.07.2017 г. с предмет „продажба на МПС по опис“ на [фирма]/ е възникнало данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.2 от ЗДДС,

съгласно която разпоредба, „данъчното събитие възниква от датата , на която собствеността е прехвърлена или услугата е извършена“.

Безспорни е обстоятелството, че са издадени фактури от регистрираното по ЗДДС лице – И. Т.” О. с предмет продажба на МПС и със същите е начислен ДДС. Издаването на фактура и начисляването на ДДС е предпоставка за упражняване на право на данъчен кредит на получателя. В случая такава предпоставка за упражняване на данъчен кредит е налице по отношение на [фирма] – с издадената фактура № 80...2 от 26.09.2017 г. с данъчна основа в размер на 206 000,00 лева и начислен ДДС в размер на 41 200,00 лв.

Като безспорни следва да се приемат и обстоятелствата, че договорите за продажба на МПС са сключени при спазване на изискуемата от закона писмена форма с нотариална заверка на подписите – чл. 144 от ЗДвП.

Заявеното с жалбата оспорване на нотариалната заверка на подписите е направена за първи път в хода на съдебното дирене пред настоящия съд, който обаче е сезиран със спор относно данъчноправни последици от сключени сделки и не е компетентен да открива производство по оспорване на нотариална заверка на договори за продажба на МПС.

На още по-голямо основание това е така, доколкото така сключените договори са представени в КАТ и въз основа на същите е регистрирана смяна на собствеността на МПС по фактури № 80...1 от 26.09.2017 г. и № 80...2 от 26.09.2017 г., издадени от [фирма] съответно на Я. З. и на [фирма]. При проверка на вписванията в КАТ се установява, че е вписана промяна в собствеността на 16.10.2017 г. Вписването на промяната на собствеността в КАТ също е сред безспорните по делото обстоятелства.

Следователно, в хода на ревизията, извършена на [фирма] са събрани доказателства за регистрирани покупко-продажби на МПС, които са регистрирани на името на новия собственик [фирма] и за които са налице съпътстващи документи, представени пред КАТ – нотариално заверени договори за покупко-продажба на МПС. Тези доказателства притежават обвързваща доказателствена сила за настъпило данъчно събитие – прехвърляне на собствеността на МПС, при което са възникнали съответните данъчно-правни последици – право на данъчен кредит по отношение на [фирма], респ. – начислен данък в тежест на [фирма], предмет на настоящия спор.

Посочените като безспорни факти и обстоятелства обосновават наличието на хипотезата на чл.25, ал.2 от ЗДДС – данъчното събитие е възникнало когато собствеността е прехвърлена.

Оспорването на РА се изразява основно в изложени съображения относно действителността на сделките – симулативност и липса на представителна власт на управителя, чрез когото са извършени процесните сделки – Я. З..

Към момента на издаването на спорните фактури – 26.09.2017 г. от страна на дружеството [фирма], последното се управлява от И. З. и Я. З., заедно и поотделно, съгласно вписванията в ТР до 30.11.2017 г. Към тази дата

последният е заличен като управител. Подобно е и действието на вписването по отношение на КАТ, което регистрира сключените сделки.

Независимо, че в хода на съдебното дирене се ангажират доказателства – протокол от 12.07.2017 г. на [фирма] /едноличен собственик на [фирма]/ с взето решение освобождаване от длъжност управител на Я. З. и решение дружеството да се управлява и представлява само от И. З./, подобно вписване в партидата на [фирма] не е осъществено в ТР и към настоящия момент.

По отношение на [фирма] е налице вписване на заличаването като управител на Я. З., считано от 30.11.2017 г. въз основа на съдебно решение решение 226 от 30.11.2017 г. на СГС, ТО, VI-42 по т.д.2869/2017 г. във връзка с вписване на обстоятелства съгласно протокол от Общо събрание на 26.09.2017 г., на едноличния собственик на капитала на [фирма].

С аргумент от разпоредбата на чл.141, ал.2 от ТЗ (доп. - ДВ, бр. 84 от 2000 г.), Дружеството се представлява от управителя. При няколко управители всеки един от тях може да действа самостоятелно освен ако дружественият договор предвижда друго. Други ограничения на представителната власт на управителя нямат действие по отношение на трети лица.

В случая съгласно дружественият договор, вписан в ТР за периода от 03.04.2008 г. до 30.11.2017 г. дружеството се представлява и управлява от двама управители заедно и поотделно, а именно: И. Г. З. и Я. И. З. /чл.13 от Учредителния акт/.

Според разпоредбата на чл.141, ал.6 от ТЗ (Нова - ДВ, бр. 66 от 2005 г.), овластяването и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им.

Приходната администрация е трето лице по отношение на обстоятелството кой е управляващ и представляващ [фирма] и решението на общото събрание от 26.09.2017 г. за освобождаването на Я. З. има действие от вписването му в ТР на 30.11.2017 г. т.е. към датата на извършените със спорните фактури сделки, последният е бил управител на дружеството.

На следващо място следва да се отбележи, че от страна на оспорващия не са предприети действия по оспорване на гражданско-правните последици от сключените в предписаната от закона форма договори за прехвърляне на собствеността на МПС и съответно вписване на промяната на собствеността в публичните регистри на КАТ. Това е заявено изрично в първото съдебно заседание от 28.10.2019 г.

Защитата е предприета чрез сезиране единствено на данъчната администрация за извършване на ревизии на участващите в сделките, като в искането за извършване на ревизия се правят твърдения, свързани с лични отношения между управителите /които са роднини по права линия/ и увреждане на интересите на дружеството, при което е видно, че приходната администрация не е компетентният орган за уреждането им. Извършването на данъчни ревизии на участниците в спорните доставки не би могло да възстанови имуществените вреди, настъпили от извършените сделки.

Оспорващият разполага със защита срещу гражданско-правните последици от сключените договори с граждански иски – чл.26 и следващите от ЗЗД / уреждащи недействителност на договорите/. Тази защита е преюдициална по отношение на защитата срещу данъчноправните последици. В случая характерът на спора е данъчноправен и относимите за решаването му разпоредби са единствено данъчноправните разпоредби. Тяхното дерогиране е обвързано от решението на гражданско правен спор по действителността на договорите.

Ангажират се единствено доказателства за предприети действия във връзка с провеждане на Общо събрание и вписване на обстоятелствата в ТР - Решение № 1379/29.06.2018 г. на СГС, ТО, VI-5 състав по искане на Я. З. за оспорване на решение на Общото събрание на съдружниците от 12.07.2018 г., с което искът му е отхвърлен, както и решение 226 от 30.11.2017 г. на СГС, ТО, VI-42 по т.д.2869/2017 г. по повод жалба на И. З. срещу отказ за вписване на обстоятелства по заявление с вх. № 20170926180021/26.09.2017 г.

Тези решения на гражданския съд са неотносими към гражданско-правните последици от сключените договори за продажба на МПС.

Следователно, настоящата инстанция намира, че в хода на ревизионното производство и административно обжалване не се установява наличие на нито една от предпоставките - формални и фактически за оборване на процесните търговски сделки, по които е начислен и ДДС.

С оглед гореизложеното съдът намира, че РА с който на жалбоподателя са определени задължения по реда на Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на в размер на 93 495,80 лв. и лихви в размер на 8701,00 лв., при деклариран от задълженото лице ДДС за внасяне в размер на 3 791,90 лв., е правилен и законосъобразен.

По разностите:

С оглед крайния изход на делото заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 3 552 лв. (три хиляди петстотин петдесет и два лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 7 – ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „И. Т.“ Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от И. Г. З., в качеството на управител срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221417008034-031-001 от 19.09.2018 г., издаден от Руска Р. Б. – орган,

възложил ревизията Е. М. И. - Г. - ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден по реда на чл.156 ДОПК, ал.4 от директора на Дирекция „ОДОП“ - С., като неоснователна.

ОСЪЖДА „И. Т.“ Е., ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП разноси по делото в размер на 3 552 лв. (три хиляди петстотин петдесет и два лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: